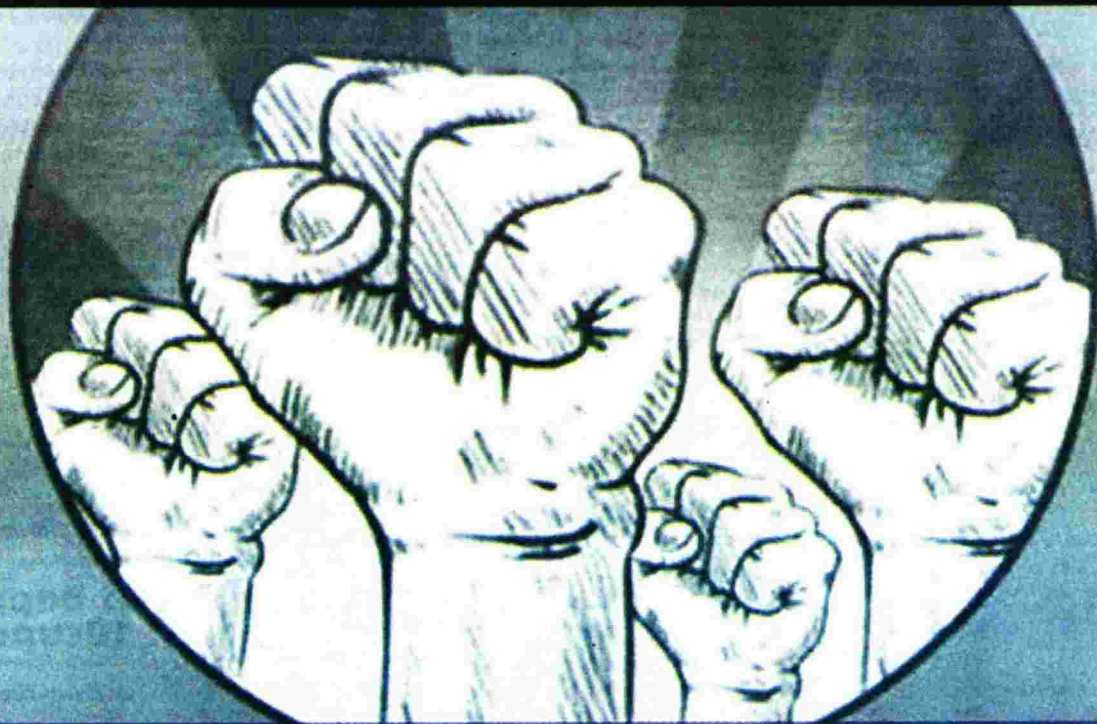

ΜΕ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ ΑΠΛΟΪΚΟΤΗΤΑ, Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΙ ΟΤΙ Η ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ ΣΕ ΑΝΕΦΙΚΤΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΛΑΪΚΗ ΕΝΤΟΛΗ ΠΟΥ ΠΗΡΕ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Το παραμύθι της «λαϊκής εντολής»

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΨΕΙ ΝΑ ΕΠΙΚΑΛΕΙΤΑΙ ΤΗ ΣΟΦΙΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΕΙ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΙΣ ΣΚΛΗΡΕΣ, ΑΛΛΑ ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ένα βασικό επιχείρημα επιστρατεύει η κυβέρνηση και προσωπικά ο ίδιος ο πρωθυπουργός, για να τεκμηριώσει την άρνησή του να παραβεί τις λεγόμενες «κόκκινες γραμμές» και να προχωρήσει σε συμβιβασμούς και συμφω-

νία με τους δανειστές. Ο Αλέξης Τσίπρας επικαλείται την λαϊκή εντολή που έχει λάβει από τους πολίτες στις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου και υποστηρίζει ότι «δεν μπορεί να πάρει αποφάσεις έξω από την εντολή αυτή». Μόνο

που σε αυτή την περίπτωση, το παραμύθι της «λαϊκής εντολής» είναι ένα παραμύθι δίχως δράκο, καθώς δεν είναι οι «κακοί Ευρωπαίοι» που δεν σέβονται την λαϊκή εντολή των Ελλήνων πολιτών. Αντιθέτως, κάθε κυβέρνηση από

εκείνες που δανείζουν τόσο καιρό την Ελλάδα έχουν λάβει δικές τους «λαϊκές εντολές», από τους δικούς τους λαούς, οι οποίοι δεν έχουν εξουσιοδοτήσει κανέναν να κόβει λεφτά από συντάξεις, κοινωνικό κράτος... **σελ.4**

ΜΕ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ ΑΠΛΟΪΚΟΤΗΤΑ, Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΙ ΟΤΙ Η ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ ΣΕ ΑΝΕΦΙΚΤΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΛΑΪΚΗ ΕΝΤΟΛΗ ΠΟΥ ΠΗΡΕ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Το παραμύθι της «λαϊκής εντολής»

ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΙΝΕΑ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΨΕΙ ΝΑ ΕΠΙΚΑΛΕΙΤΑΙ ΤΗ ΣΟΦΙΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΕΙ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΙΣ ΣΚΛΗΡΕΣ, ΑΛΛΑ ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ένα βασικό επιχείρημα επιστρατεύει η κυβέρνηση και προσωπικά ο ίδιος ο πρωθυπουργός, για να τεκμηριώσει την άρνησή του να παραβεί τις λεγόμενες «κόκκινες γραμμές» και να προχωρήσει σε συμβιβασμούς και συμφωνία με τους δανειστές. Ο Αλέξης Τσίπρας επικαλείται την λαϊκή εντολή που έχει λάβει από τους πολίτες στις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου και υποστηρίζει ότι «δεν μπορεί να πάρει αποφάσεις έξω από την εντολή αυτή». Μόνο που σε αυτή την περίπτωση, το παραμύθι της «λαϊκής εντολής» είναι ένα παραμύθι δίχως δράκο, καθώς δεν είναι οι «κακοί Ευρωπαίοι» που δεν σέβονται την λαϊκή εντολή των Ελλήνων πολιτών. Αντιθέτως, κάθε κυβέρνηση από εκείνες που δανείζουν τόσο καιρό την Ελλάδα έχουν λάβει δικές τους «λαϊκές εντολές», από τους δικούς τους λαούς, οι οποίοι δεν έχουν εξουσιοδοτήσει κανέναν να κόβει λεφτά από συντάξεις, κοινωνικό κράτος και υπηρεσίες για να χρηματοδοτεί τους τσαμπουκάδες, τις «κόκκινες γραμμές» και το «βαρέλι δίχως πάτο» της ελληνικής κυβέρνησης.

Φιλοσοφικά και πολιτικά, επί τη βάση της λαϊκής εντολής δομείται η δημοκρατία ως πολιτεύμα. Προφανώς κάθε κυβέρνηση οφείλει να κάνει ό,τι έχει υποσχεθεί προεκλογικά, καθώς έχει υπερψηφιστεί από τον λαό βάσει αυτών των υποσχέσεων, οι οποίες συμπυκνώνεται στην «λαϊκή εντολή» που παίρνει το βράδυ των εκλογών. **Ωστόσο, όταν μιλάμε για ένα πολυπαραγοντικό σύστημα εξουσίας σε μία ένωση κρατών, τότε η ίδια αρχή της Δημοκρατίας πρέπει να γίνεται σεβαστή**

και σε ό,τι αφορά τις «λαϊκές εντολές» που δίνουν άλλοι λαοί. Και, προφανώς, δεν μπορεί η λαϊκή εντολή ενός ευρωπαϊκού λαού να υπερτερεί των άλλων λαών, αν εκείνοι έχουν δώσει... διαφορετικές οδηγίες και άλλη εξουσιοδότηση στις κυβερνήσεις τους. Για παράδειγμα, η Φινλανδία είχε εκλογές πριν μερικές εβδομάδες και η εντολή της φινλανδικής κυβέρνησης είναι πιο... νωπή από την εντολή που έχει λάβει η κυβέρνηση Τσίπρα. Και στην προεκλογική περίοδο ο φινλανδικός λαός έδωσε την εξής εντολή στην

νεοεκλεγείσα κυβέρνησή του: «όχι περισσότερα χρήματα στην Ελλάδα».

Δημοκρατία ή δημαγωγία

Συν τοις άλλοις, σε φιλοσοφικό επίπεδο, από την εποχή της αρχαίας Αθήνας και την περίοδο του Αλκιβιάδη, έχει γίνει μία θεμέλια και σοβαρή διάκριση μεταξύ της Δημοκρατίας αυτής καθεαυτήν και της δημαγωγίας. Η δημαγωγία είναι η παραπλάνηση του λαού, ο οποίος ακούει τα ευχάριστα και ανέφικτα, τα εγκρίνει και μετά, αυτός που τα υποσχέθηκε, έρχεται αντιμέτω-

πος με τις προεκλογικές υποσχέσεις του, τις οποίες δεν μπορεί να υλοποιήσει. Αυτό οδηγεί είτε σε τραγικά λάθη πανικού που οδηγούν τις κυβερνήσεις σε ιστορικά ατυχήματα μόνο και μόνο για να μην «προδώσουν» τον λαό, είτε σε διάψευση των προεκλογικών προσδοκιών, που οδηγούν την κοινωνία σε ρευστοποίηση και σε συντηρητική αναδίπλωση.

Σας θυμίζει κάτι όλο αυτό; Πράγματι, πρόκειται για την προεκλογική δημαγωγία του ΣΥΡΙΖΑ. Ο Αλέξης Τσίπρας και όλος ο ΣΥΡΙΖΑ προεκλογικά υποσχόταν λαγούς με πετραχήλια, την ώρα που ήταν γνωστό σε όλους ότι οι Ευρωπαίοι έχουν χαράξει συγκεκριμένη στρατηγική και χωρίς μεταρρυθμίσεις δε θα συναινέσουν στο να βγει η Ελλάδα από την κρίση. Όχι γιατί είναι κακοί, αλλά γιατί σε μερικούς μήνες ή σε έναν ή δύο χρόνια το πολύ, η Ελλάδα -και, κατ' επέκταση η Ευρώπη- θα βρεθούν αντιμέτωπες με ένα ολόιδιο πρόβλημα και με μία επανάληψη της παρούσης ελληνικής κρίσης.

Μ' άλλα λόγια, η περίφημη «λαϊκή εντολή» που πήρε η κυβέρνηση στηρίχθηκε σε ανέξοδες υποσχέσεις, σε ανέφικτες εξαγγελίες και σε διαβεβαιώσεις ενός κόμματος διψασμένου για εξουσία και για την ρεβάνς της Ιστορίας από την εποχή της «συμφωνίας της Βάρκιζας». Και τώρα, αυτές οι προεκλογικές υποσχέσεις καταρρέουν με πάταγο και μετατρέπονται σε παγίδες για την κυβέρνηση. Και, δυστυχώς, πρόκειται για παγίδες τις οποίες η ίδια η κυβέρνηση δημιούργησε, ναρκοθετώντας προεκλογικά την μετεκλογική πορεία και την πολιτική της επιβίωση.

Προσχήματα

Συν τοις άλλοις, ακόμη κι αν θεωρηθεί πως η «λαϊκή εντολή» πρέπει να γίνει σεβαστή, ακόμη και αν αυτή στηρίζεται σε ανέξοδες και ανέφικτες υποσχέσεις, ουδείς μπορεί να θεωρή-

σει ότι αυτή η εντολή απεικονίζει και εκπροσωπεί την πλειοψηφία του ελληνικού λαού. Αντιθέτως, ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε στις εκλογές 36,5% των ψηφοφόρων -δηλαδή ούτε του μισού πληθυσμού- και οι Ανεξάρτητοι Έλληνες κάτι παραπάνω από 4%. Άρα, οι δυνάμεις που συγκροτούν την παρούσα κυβέρνηση αντιπροσωπεύουν οριακά το 40% του ελληνικού λαού, την ώρα που όλες οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι τα ποσοστά των πολιτών που τάσσονται υπέρ της παραμονής της χώρας στο ευρώ πάση θυσία και με κάθε τρόπο παραμένουν συντριπτικά, αφού κυμαίνονται μεταξύ 75 και 80%.

Όλα τα παραπάνω συνηγορούν στο συμπέρασμα πως η δήθεν «λαϊκή εντολή» αποτελεί μία κατασκευασμένη σοφιστεία από την κυβέρνηση προκειμένου να θεμελιώσει την... νέα διαπραγματευτική «απειλή» προς τους δανειστές, δηλαδή την περίφημη διενέργεια δημοψηφίσματος -παρά το πάθημα του Γιώργου Παπανδρέου και της κυβέρνησης του το 2011, όταν ο πρώην πρωθυπουργός εξήγγειλε ακριβώς το ίδιο πράγμα, η χώρα βρέθηκε με το ένα πόδι εκτός Ευρωζώνης και μετά την εφιαλτική Σύνοδο των Καννών, ο τότε πρωθυπουργός ανετράπη και αποφεύχθηκε το ιστορικό ατύχημα στο παρά 5' -αν όχι στο και 5'.

Παράλληλα, αυτό το σόφισμα απλώς εξυπηρετεί την κυβέρνηση στην προσπάθειά της να αποφύγει το πολιτικό κόστος των μεταρρυθμίσεων και να «ροκανίσει» τον χρόνο. Ωστόσο, είτε τώρα είτε σε 10 ημέρες είτε σε δύο εβδομάδες είτε σε έναν μήνα, ο χρόνος θα τελειώσει και η κυβέρνηση -με τον Αλέξη Τσίπρα προσωπικά- θα έρθει αντιμέτωπη με το ουσιαστικό, όσο και καθοριστικό δίλημμα: αν θα προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις ή αν θα σύρει τα πράγματα στην κατεύθυνση του ιστορικού ατυχήματος και της εθνικής καταστροφής...